

Bajomi Nagy Attila

Hétköznapi Hősök

„Fiatalokról fiataloknak.”

Este van. Az ablakon kinézve csendes táj látványa kerül el szemem előtt. Többemeletes téglaházak, blokkok, melyek ablakain keresztül csak a televízió halvány fényének játéka szűrődik ki.

Valahol a házban egy kisfiú szemei ragadnak a tévé képernyőjére. Átszellemülten, üveges tekintetekkel fogadja be elméjébe azt, amit lát. Hátára terítve lepedőjét játssza a sebezhetetlen hőst, az igazság legyőzhetetlen bajnokát.

A filmen látott köpenyes színészek digitális grafikával megtervezett világmegváltása lesz számára a követendő példa.

Egy másik lakásban egy óvodás kislány sminkeli ki magát, mint az egyik zenecsatornán látott énekesnő, aki mellel még kábítószerezik, és karrierje érdekében a huszadik menedzsmenttel is hajlandó lefeküdni, ha szükséges.

A nem sokkal korábban az énekesnővel látott interjút mondja fel hibátlanul, mintha ő lenne az énekesnő.

Kegyes hazugságok sorát ismételi el, mint egy betanított gép.

És ez így van rendjén?

Tényleg ők lennének az igazi hősök, akiket követnünk kellene?

Kell egyáltalán követnünk valakit?

A válaszom igen.

A Hétköznapi Hősöket.

Akiknek nincs második lehetőségük, ha valamit elrontanak, mégis készek akár az életüket áldozni értünk.

És persze a családjukért.

Hősök azok, akik a tűz ellen vékony vízfecskendővel harcolnak. Azok, akik azon dolgoznak, hogy mások ne bonthassák meg az otthonunk melegét.

Hős az, aki kétműszakos munka után fáradtan hazatérve első dolgának tekinti, hogy utolsó energiatartalékait is felhasználva játsszon gyermekével, vagy mesét olvasson fel neki.

A szüleid az igazi hősök.

Megtört Percek Naplója

Akik vállalták, hogy felnevelnek, és sokszor saját boldogságukat feláldozva teremtik meg neked az otthon melegét, ahol mindig biztonságban érezheted magad.

Akik hajlandóak végkimerülésig keményen dolgozni, szó nélkül.

Akik nem azzal terhelnek le, hogy milyen rossz napjuk volt a munkahelyen, vagy azzal, hogy a főnökük mekkora köcsög.

Pedig az.

Pedig konfliktusok mindig akadnak olyan helyen, ahol kényszerből vannak összezárva az emberek,

Mégis inkább azt kérdezik TŐLEDD, hogy NEKED milyen napod volt.

Mosolyogva fogadják azt, mikor a kamaszkor legnagyobb világvégéjét játszod el nekik, ..

ŐK azok, akiket érdemes követned.

A Hétköznapi Hősök, ..

2004. július 8.

Megtört Percek Naplója

A Csoda

„Csoda minden, mit azzá teszünk...”

A mai este is ugyanúgy indult, mint a többi. Természetesen egyedül. Társammá csak a Magány szegődött... Elindulunk, Az égen a szakadozó felhők közül a Hold egy szelete les ki, mintha ő is arra várna, hogy valaki egészé tegye.

Ő is egyedül van...

Bánatosan néz körbe, majd a remény szikrája csillan meg öreg szemében. Észrevesz engem, de aztán meglátja, hogy nem vagyok egyedül... Észreveszi a Magányt, aki sátáni kacajjal nyugtázza a Hold gyermekes naivságát.

A Hold megreszket...

Komorán bújik vissza a felhők mögé, melyek békét adnak neki, és megvigasztalják. Ma este ő már egyedül marad. Reményt csak egy reménytelen adhat a másiknak,

Viszont e reményt bárki elveheti...

Tovább indulunk, A Magány szemében valami perverz elégedettség. Sikeresen belerúgott egy haldokló, kóbor lélekbe... Rám pillant, és nézésétől megborzongok, Ellenállni hiábavaló.

Túl erős, egyedül nem győzhetem le. A szél sikoltva menekül a fák rozszant ágai közé, életre keltve azokat.

Még ő is fél a Magánytól. Az évek során megtanultam együtt élni vele, és néha el is felejttem, milyen nyomasztó is lehet azok számára, akik nem szokták meg. Pontosabban még nem szokták meg...

Csendben peregnek a percek, lábam fáradhatatlanul visz céloom felé, és Ő rendíthetetlenül követ. Hirtelen felsikolt, és fájdalomtól eltorzult arccal semmivé foszlik, mint a parázsból felszálló, erőtlen füst.

Főnixmadárként tűntél fel az utca másik oldalán, mint az igazság fáradhatatlan bajnokja, aki segítségemre siet, és más célja sincs az életben, csak az, hogy rajtam segítsen. Történelmünkkel egyidős démont győztél le a pillanat tört része alatt!

Megtört Percek Naplója

Csodát tettél...

És a legszebb az egészben, hogy még nem is tudsz róla. Talán rólam se, én viszont ismerlek, mióta élek, mindig is itt éltél bennem, mint létem célja, és úgy tűnik, ma este a végtelen harc véget ér...

Észreveszel, és felém biccentesz. Angyali mosoly tűnik fel arcodon, szemeid, mint a Vénusz éjszaka, úgy csillognak. Tekinteteddel végignézel az úton, majd felém veszed az irányt. Minden, ami valaha értelmetlennek tűnt, ma este értelmet kapott, eltűnt a küzdelem hiábavalóságának érzése, és tökéletes, kerek egészzé vált létezésem.

Hogy??

Mikor megszólítasz, a legszebb dallamként csendül fel hangod, amit valaha hallottam. A Hold is lerázza magáról a felhőtakaróit, és mosolya beragyogja az éjszakát, nappali fénnel árasztva el a Földet. Minden egyes perccel, amit együtt töltünk, egyre jobban megszeretlek. Valahol a tudatom mélyén még halványan él, hogy az imént eltűnt az a valaki, akivel idejöttem, de furcsamód nem tudom, hogy ki volt az. Talán csak a boldogságtól van, mely megrészeget, és raboddá tesz engem.

Ki tudja?

És egyáltalán kit érdekelnek ezek az apróságok?

Egy folyóparton találom magam, melynek vize dacol a Holddal, ezer darabban visszaverve annak fényét. Körülöttem a fák csendben figyelnek, mintha arra várnának, hogy mint egy dalnok, énekeljek... Eszembe jut, hogy az imént itt voltál mellettem. Nyirkos izzadság borítja el homlokom, térdemből elszáll az erő, megremegek... Ebben a pillanatban meleg, ápoló kezek ölelnek meg hátulról, végigsimítva a mellkasomat, mintha csak az évek során lelkemet érő sebeket akarnák begyógyítani.

Felesleges megfordulnom, tudom, hogy Te vagy az...

A fülemben suttogsz, de a szavak nem jutnak el az elmémig. Az imént békés, mozdulatlan táj hullámozni kezd, a Hold is veszít valamit fényéből. Megfordulok, de Te is halványulsz. Kétségbeesetten kapok kezéd után, mint egy zuhanó, magatehetetlen kődarab, de már el nem érhetlek...

Megtört Percek Naplója

Megtört Percek Naplója

Ebben a pillanatban kipattan a szemem és hangos kiáltás kíséretében felülök az ágyból.

Csak álom volt.

Levegő után kapkodva körbenézek a szobámban. A sarokban elhelyezett széken egy ismerős alak szívja rendületlenül cigarettáját. Észreveszi hogy felkeltem, és mosolyogva felém biccent. Mintha azt akarná jelezni, hogy előre nincs menekvés.

„A Csoda még várta magára...”

2004. május 10.

Tehetetlenségre Ítéelve

A hideg, téli éjszaka ellen küzdő, mesterséges meleg, hóvirágokat rajzolt az ablak testére.

Hajnalodik...

S bár tudom, az éjszaka elmúlt, a sötétség itt marad még. Itt marad körülöttem, és részben lelkemben is, nyomasztóvá téve minden egyes pillanatot. Egész lényemre hat, és belülről fertőz meg. Nem bírom tovább, elmenekülök a sötét éjszaka elől. Kilépek az utcára. Csípős, hideg szél fúj végig az utcán, és akaratlanul is megborzongok. Az utcán szétszórt, gazdátlan újságpapírok szaladnak el a hideg elől. Fáradt, álmos emberek sietnek a semmi felé, és vesznek bele az éjszaka sötétjébe. Céltalan, cél nélküli lelkek...

Az úttest fölől halk duruzsolás hangzik fel, és a hangot hamarosan követi a fényszórók kíváncsian fürkésző fénye. Egy autó. Ahogy a kanyarhoz ér, máris másfele tekint. Mintha mindent látni akarna. Hamarosan a fénnel együtt elillan a motor hangja is.

Felnézek az égre.

Hatalmas pelyhekben hulló hó csapódik az arcomba, de valahogy az egész olyan hangulatos, tudomást sem veszek a hópelyhek okozta hidegről. Ahogy az utcai lámpák megvilágítják őket olyan érzésem támad, mintha ezer meg ezer apró csillag akarna hűvös csókot lehelni arcomra.

Olyan békés...

Ahogy a havazást nézem, akaratlanul is az emberek jutnak eszembe. Olyanok, mint a hópelyhek. Egy helyről indulnak, vannak, akiket út közben elfúj a szél, de kivétel nélkül mindannyian elmúlnak, „elolvadnak” egyszer.

Megtört Percek Naplója

Mégis rendíthetetlenül hajtanak céljuk felé, bár legtöbben nem is tudják, mi az. Ettől függetlenül csodás az egész.

Megnyugtató minden egyes pillanat, amit a hópelyhek nézésével töltök el. Egyikük sem magányos.

És én sem vagyok az. Mind egyik vagyunk, mind ebben a pillanatban vagyunk itt, ezen a helyen, és ez elég is ahhoz, hogy úgy érezzem, összetartozunk.

Ebben a pillanatban egy csapzott macska rohan át az úton, és felém tart. Egyelőre még nem vett észre. Ahogy ki tudom venni, egy cirnos, akit otthonról dobhattak ki. Annyira nem régen, hogy bőrig soványodott volna, de bundáján már nyomot hagyott a fagyos, zord idő. Hirtelen megáll, pupillái tágra nyílnak.

Észrevett.

Szemében látom a szeretet utáni vágyat, de ugyanakkor látom a félelmet is az újabb csalódástól. Akárcsak magamat látnám. Óvatosan tesz felém egy lépést, de amint megmozdulok, visszakozik. Lassan elkezd oldalazni, és mikorra kellő távolságba ért tőlem, folytatja útját. Követem.

Nem vesz észre, lefoglalja a szájában tartott kisebb állat, amit gondos óvatossággal cipel.

-A vacsorája.- gondolom.

Egy lepusztult, kihalt környékre érkezünk, majd eltűnik szemem elől. Elindulok arra, amerre legutóbb láttam. Hirtelen az egyik szakadt, nedves doboz mögött megpillantom Őt. De nincs egyedül. Három kisebb teremtmény is ott fekszik mellette, és Ő a testével védelmezi őket a kegyetlen Hidegtől.

A kicsinyei.

Kérdőn néz rám, készen arra, hogy bármelyik percben rám vesse magát, és akár az élete árán is, megvédje a gyermekeit.

Tehetlenségre van ítélve...

Megtört Percek Naplója

Megtört Percek Naplója

Csodálom Őt. Ugyanakkor meg is értem. Csak ők maradtak Nekí. Határozottan, ugyanakkor megadóan teszek egy lépést felé. Nem tesz semmit. Feladta, és készen áll a legrosszabbra is. Odaérek, és felemelem a hozzám legközelebb fekvő kicsinyét, és elkezdem simogatni. Erre felpattan, idegesen járkál a lábaim körül. Leguggolok, és Őt is simogatni kezdem. A sikkátor egyetlen lámpája épp felettünk van, és megvilágít minket. Mintha védelmet akarna vonni körénk fényével. Most már egy család lettünk, . .

Megfogom a dobozt, ami mellettem oldalra dőlve fekszik. Leveszem a kabátom, és beleterítem. Szépen sorban, egyesével beleteszem a kicsiket. Ő minden kicsicát megbök az orrával, mintha csak megszámolná őket. Mikor az utolsót is bele tettem együtt indulunk el. Hazafelé veszem az irányt, és Ő rendíthetetlenül követ. Mikor hazaérünk előttem szalad be a házba. A dobozban a kicsik megremegnek, ahogy a szél még egyszer befúj bundájuk alá.

A konyhába viszem őket. Egy kis lábasban tejet melegítek nekik. Ahogy leteszem a lábast a földre, az anyjuk is megjelenik, és együtt isznak belőle. Leülök melléjük, és nézem őket. Egyikük felnéz, és lassan rám pislant. Mintha meg akarná köszönni azt, amit értük tettem, és szempillájával akarna megsimogatni.

Igen egy család lettünk,

Így már nem is olyan nyomasztó a sötét. . .

2004. május 13.

Hajléktalan

*Hajléktalan vagyok,
Egy ember, akinek nincs otthona.*

Bármerre mehetek a világban, mindenhol jól tudom érezni magam, de nekem sosem adatik meg az az öröm, hogy hazamehessek, mint a többiek. Csak megyek az utamon, melyről nem tudom, hova tart. Beláthatatlan kanyarok övezik a rögös, esőáztatta aszfaltot. Nincs igazi motivációm se, mert az az ember, aki hazafele igyekszik tele élményekkel, az kétszer olyan izgatottan vág neki az útnak, mint én. Vagy az, aki éppen otthonról indul, az is boldogan mehet, mert az otthona vele lesz a szívében. Vagy esetleg magával viszi az otthonot. A karácsonyt, és általában az ünnepeket is az otthon melege teszi varázslatossá.

Na igen.

De nekem nincs otthonom.

Volt, nem is egy, de egyiket sem becsültem meg igazán.

Vannak olyan otthonok, melyek nagyon tetszenek, de azok vagy túl drágák nekem, vagy már foglaltak, és tulajdonosuk a világ összes pénzéért sem válna meg tőle.

Meg is értem.

Miért is akarna bárki hajléktalan lenni? Az otthona egy biztos pont az életében.

Hajléktalan vagyok.

De nem a megszokott értelemben. Persze van lakásom, ahol lakom, de most nem erre gondoltam.

Hanem a magányra. A szerelem egyfajta otthon, és ha nincs senkid, aki szeressen, akkor nincs otthonod, akkor...

„...hajléktalan vagy.”

2004. május 20.

Élettelen Élet

Napsütés.

A langyosan fújdogáló szél homokszemek millióit fújja arrébb minden pillanatban, mintha csak a partot akarná megszabadítani az azt elöntő piszoktól.

Ahogy a víz felé veszi az irányt, a fák búcsúzóul utánaintenek. De a szél gyermek még, hamarosan visszatér, és újra átöleli az öreg bölcseket. Hevesen, pár ágat leszakítva ugrik egyszerre mindnek a nyakába, nem törődve a testi épségükkel.

És a fák nevetnek. Halkan, susogva ugyan, de nevetnek.

Ahogy körbeszaladja őket, mintha kérges ujjakkal simogatnák, nem is figyelve a fájdalomra, amit a mozgás okoz nekik.

Nagyon szeretik Őt...

*P*ár lépésnyire a fáktól a folyó rendíthetetlenül folytatja útját a végtelenbe. Teljes csendben, lassan, megfontoltan veszi az irányt a horizont felé, ahol megcsillan benne a vörösén fénylő Nap ezer sugara.

Lassan esteledik...

*D*e nincs szívem itt hagyni ezt a csodálatos nyugalmat... A fák most látnak először, de máris befogadtak maguk közé.

A hozzám közelebb állók fölém hajolnak, mintha csak be szeretnének takarni. Vagy csak üdvözölnek...

A szél féltékenységében nekem rohan, majdnem elhajít.

Kinyújtom kezem, s széttárt ujjaimmal végig simítok fáradhatatlan hátán. Meglepődve áll meg egy pillanatra, és megpróbál megérteni. Végül rájön arra, amire a fák már rég rájöttek.

*R*ájön, hogy nincs értelme engem bántania, hiszen sohasem ártottam neki, és ezután se fogok.

Ha akarnék, se tudnék.

Valami megmagyarázhatatlan módon az imént szeleburdi szél lassan, megfontoltan közeledik felém, hozzám bújik, és én nem tehetek mást, mint elfogadom a bocsánatkérését...

Megtört Percek Naplója

*K*önny szökik szemébe páráként borítva be testemet...

Halkan hallom, hogy önmagát dorgálja, amiért nem vette észre azt, amit a fák már réges-rég észrevettek...

„...hogyan halott vagyok.”

2004. május

Megtört Percek Naplója

Vátesz

„Neked. Ki tudod ki vagy”

*Föld és Ég! Mint Menny és Pokol!
Fekete és Fehér! Mikor mást okol!
Halál és Élet! Bizalom és Ármány!
Maradiság, és a Legnagyobb Találmány!*

*Háború és Béke! Tettes és áldozat!
Eleje és Vége! Végzet és kárhozat!
Emlék, és Terv! Tegnap és Holnap!
Lélek és Szerv! Némák, s kik dalolnak!*

*Ó, Csendes Est! Tomboló Orkán!
Fennakadt Szó néma ember torkán!
Szeretet és Gyűlölet! Hamis és Igaz,
Fáradt, Jó emberek és minden, ki Gaz.*

*Hozzád szólok, feledésbe tartó hajó!
Hozzád, Halál, ó végtelen, Élet faló!
Hozzád Anya, ki még Gyermekek csupán,
Hozzád, Ember, egy végtelen nap után.*

*Íme Sorsom: Holnap a Tegnap legyek,
Ha bántottatok, veletek én jót tegyek,
Vad Hullám! Viharral küzdő, Vén Halász!
Ha Támasz kell, engem itt megtalálasz!*

2004. június 6.

Megtört Percek Naplója

A Meg Nem Született Gyermekek

„A Gyermekek félnek a saját árnyékuktól,
de az árnyék eltűnik az utolsó fénysugárral
együtt...”

Valahol a sötétbe zárva álmából ébredt gyermek vár arra, hogy megszülethessen. Vár, hogy részese lehessen angyalok, és démonok idők kezdete óta tartó harcának. Vékony pengeélen fog táncolni a dicsőség és az örök kárhozat közt.

De addig is vár és tanul.

Életében alkotó kezek gyümölcsét gondozza majd, és testet öltetni képtelen eszméket őriz meg tudatában, hogy később Ő is átadja megőrzése saját gyermekének, ezáltal életben tartva azokat.

Céljaiért küzd majd, míg végül e küzdelem lesz a célja.

De most még kiszolgáltatott, és anyja méhének védelmére szorul.

Később nagy tettek dicső vezére, vagy a vezért dicsőséghez juttató névtelen katoná lesz a harcmezőkön. Szárnyakat növeszt, és angyalként hasítja majd a kék eget, vagy angyalok letépett szárnyaiból készít vasvillát magának.

Tudja a Sors szenvedést hoz majd, örök kísértést.

Álmaiban annak a nőnek a hangja mesél azokról a dolgokról, melyekért érdemes élni, aki a szíve alatt hordozza.

És néha ez a hang nagyon bizonytalan.

Nem a külvilággal, hanem Vele kapcsolatban.

Mintha nem is hozzá, hanem magához beszélne.

A gyermek megmoccan. Most is álmodik.

„Túl mély a kút... Nem tudok felmászni... Újabb Viharfelleg a felhők fölött, Báránynak álcázott Farkas. A Gyermekek... a Gyermekek, mindent tudnak... látnak mindent... De ez nem elég... Félnek a saját árnyékuktól... De az árnyék eltűnik az utolsó fénysugárral együtt... és akkor rájönnek, hogy létezik sokkal rosszabb is.”

Izzó, fehér gyűlölet húzza görcsbe a gyomrát. Először érzi ezt az érzést, de mohón falja magába.

De nem belőle jön.

Az anyjából árad, és ő is átveszi.

Megállíthatatlanul áramlik szét testében, kilököve kicsiny elméjéből minden mást.

Élete első harcát máris elvesztette. És az első lett egyben az utolsó is.

A harcot, melyet önmagával és anyjával szemben vívott.

Anyja kitaszítja magából, mint valami fertőt.

Megtört Percek Naplója

Az ember így védekezik. Hogy az újnak teret engedjen, elpusztítja mindazt, mi régi.

És úgy tűnik Ő már elavult.

Fájdalomtól torzult arcán, mint hívatlan vendég jelenik meg a kétségbeesés. Szemeiben a téboly tüze ég. Dundi kis ujjával beletép arcába. A fájdalom sikolya keveredik a káröröm végtelen gúnyával. Keze mélyre hatol a húsban, ökölbe szorítva kezét tépi ki arcának jelentős részét.

Érzi a fájdalom anyját is megtalálta.

Érzi, hogy neki is fáj.

Mi arcából megmaradt, széles vigyorra nyílt.

Vesztett. De mindent visszafizet.

Újult erővel sújt le magára, ezúttal szívét célozza meg. Csont roppan, ahogy matató ujjai megtalálják a heves húscsomót.

Dobbanásának hangja fokozatosan elhal.

Hirtelen lelke kiszakad testéből, és egy tükör túloldalán találja magát. Vele szemben egy fiatal, túladagolással küszködő tizenéves lány áll. Kisírt szemei alatt elkenődött fekete szemfesték ad életszínt hófehér, csontos arcának.

Ebben a fájdalmas pillanatban hasít belé a felismerés. Azt kívánja, bárcsak korábban feladta volna.

Akkor nem vitte volna magával a tudást.

Az a fiatal lány a túloldalon... Ő az... Anya...

A tettvágy a dühvel együtt párolog el.

Nem marad más csak a fáradtság. Megmaradt szemének csonkjáival anyja szemébe néz.

Eldobja szívét, melyet eddig szorított. Véres kezével a tükröt érinti, ahogy anyja keze is.

De a vékony üveglap megálljt parancsol az érintésnek.

Lassan peregnek a percek, de szédítő rohamként borul sötét fátyol szemei elé.

Most már mindent ért.

Anyja nem tudta vállalni, ezért eldobta magától... Nem... Ez nem igaz. Őt mentette meg a szenvedéstől.

A gyermek széttárja karjait, melyek szárnyakká alakulnak át.

Ő döntött így. Esélyt sem kapott az életre, mégis megbocsát. Gyilkossággal szemben szeretettel válaszolt. Nem a könnyebb utat választotta.

Már sosem tudja meg mi lett volna belőle.

Már nem bizonyíthat.

Az álom véget ért...

2004. július 05.

Megtört Percek Naplója

Gondolat, vagy mégsem?

*„... ha megszelídítesz, szükségünk lesz egymásra.
Egyetlen leszel számomra a világon. És én is
Egyetlen leszek a te számodra...”*

/Antoine De Saint-Exupéry: A Kis Herceg/

*Az esőáztatta barna föld felett lebegve, terelődik figyelmem a
végtelenbe kúszó vonatsínekre,
melyeken egy kóbor állat követi hűségese az utat.
Mint magányos felleg az égen, lehajtott
fejjel kóborol, célvesztetten.*

Szemeiben a múlt él, nem a jelen.

A volt-elvesztett otthon emléke.

*A magány ellen idő homályába fordult emlékek közt lel
menedéket, üveges tekintetében kastélyában
él a Remény. A remény mellett dunnák közt szunnyad a meg
nem értettség.*

Csalódottság, hitehagyottság, félelem, és a FÁJDALOM.

*Szívem mennydörgésként hasad ketté, ahogy érzései közt
olvasok,*

Behunyom szemem, és fejemből vadként űzöm ki a gondolatát...

Vagy mégsem?

2004. július 8.

Megtört Percek Naplója

*Csukott szemeken keresztül figyeled a szél minden apró rezdülését.
A nyár végi fülledt hőség uralja a mezőket, patakokat, és az erdőket. Minden, és
mindenki hússól.
A kis faház, mely otthont adott az elmúlt évek emlékeinek ismét arra vár, hogy
téli álmot lásson.
Minden évben, ahogy kinyílnak az első virágok a réten, veletek együtt megjelenik
az élet is a tisztáson,
de mikorra a fák elkezdik levedleni nyári koronájukat, ismét útra keltek,
Vissza a szürke hétköznapokba.
A fáradt, álmos ébredések, a monoton egyhangúság a jó idő eltávoztával újra
beköszöntenek,
Csak a nyár emlékei maradnak meg, hogy a fagyos, zord télben egy kicsit
felmelegíthessék szívedet.
És a tudat, hogy jövőre is így lesz.
Addig megváltoztatja a természet az arcát, és te is idősebb leszel egy évvel.
Ettől eltekintve mindig megmarad a régi nyarak melengető emléke.
Időskorodra a gyermekeidnek és az unokáidnak lesz belőlük esti mese a parázsló
kandalló mellett.
Minden egy kicsit más lesz már, de egyes dolgok ugyanazok maradnak,
Az évszázados fák mindig mesélni fognak a régmúlt történéseiről...
Olyanok lesznek, mint a Megtört Percek Naplói.*

2004. július 23.

Megtört Percek Naplója

Az esős évszak

„Rohanó léptekkel a semmittevés felé.”

Mint halottnak vélt remények közt térdelő, elesett Hit ülsz magadba roskadva.

A szemeidben rég kialudt a csillogás utolsó parazsa is.

A nosztalgia maradt az egyetlen barátod.

*A szobát elsötétítő függönyök mögött a fény meghazudtolása rejtőzik,
erőtlen kísérletet téve arra, hogy hozzád eljusson.*

*Az egyetlen fényforrás az egyhangúan remegő monitor, melyen betűk
sorakoznak,*

*A betűkből egyszer értelmes mondatok lesznek, a
mondatokból, pedig összefüggő szöveg.*

Az alkotás magánya lengi körül a szobát.

Ismét csak te maradtál, és a gondolataid.

De ma valahogy nem jönnek, hiába hívod őket.

Az Esős Évszak unalmas monotonosága megöli az emlékeket.

*Megtapasztalt érzések, vélt eszmék vesztik el sorra értelmüket, mi eddig fontos
volt, holnap már gúny tárgya.*

A nagy szavak hirtelen már csak nagyzolásnak tűnnek,

Más ezt úgy hívná, alkotói válság.

Az így született írást, pedig torz gyermeknek,

De te tudod, hogy csak nehéz szülés.

Legalábbis reméled...

2004. július 28.

Megtört Percek Naplója

A Királynő Utolsó Tánc

„Mi volt, a tegnap tulajdona.

Minden, mi lesz, a jövő titka...”

Hatlovas hintóként fordul be egy taxi a neves szórakozóhely elé.

Utasa, mint az angol királynő száll ki hintajából.

Mesés világok álmai szülte kecsességgel halad végig a bejárathoz, ahol már szolgálk hosszú sorai várják, hogy Őt csodálhassák,

Tudatában van ennek, de ettől függetlenül, vagy pont ezért újra és újra tiszteletét teszi e helyen.

Életre kapott lángként vág keresztül az asztalok között, szolgálái leesett állai fölött manőverezve.

Ahogy áthalad, a cigarettafüst és a fülledt levegő vastag függönyén, olyan képet fest, mint a Napot a felhők mögül kiszabadító Angyal látványa.

Végül megtalálja azt, amiért jött. A sötét sarokban ülve pillantja meg Őt. Egy egykor volt szolgál, ki iránt érzett valamit.

Valamit, amit még soha ezelőtt. És ez zavarja.

Zavarja, hogy talált valamit, ami fölött nincs uralma.

Ugyanakkor mindig ugyanezért az ismeretlen érzésért tér vissza ide.

A szolgál szemében nyughatatlan tűz élt első találkozásuk alkalmával, és ez volt az, ami felperzselte belülről.

Ami még most is magával ragadja...

Ahogy a sötétség takarója alatt rejtőzik, olyan képet fest, mint kiszáradt fa a sivatag kopár ölén, mely küzd lombkoronájának elvesztése ellen.

A hangládákból felcsendül a Dal...

A szolgál felriad bódult világának börtönéből, és a hirtelen jött szabadság első tetteként kétségbeesetten tekint végig a sötéten. Keresi azt, ami ma is ide hozta.

Ami mindig ide vonzza magához.

Minden percben, minden pillanatban hangosabban kiált fel, ahogy lassan kattann egyet-egyét az órában dolgozó, könyörtelen mechanika.

Néhány kétségbeeséssel teli másodperc után kutató tekintetük találkozik, szemeikben kételyek ébrednek álmukból, mintha attól félnének, hogy utoljára látják a másikat.

Megtört Percek Naplója

Egymás felé kanyarodik rögzös útjuk, és a tánctér közepén éppúgy fonódik össze, mint a két célvesztett lélek,

Lágyan simogató kezek szorítják őket egyre összébb és összébb.

Lelkük szinte összeér.

Megtalálták a gyógyírt fájdalmukra, de tudják, hogy hamarosan elillan, mintha sosem lett volna.

Halott érzések romjain táncolnak monoton egyhangúságban, miközben a cd lejátszó számlálója könnyörtelenül számolja vissza a hátralévő idejüket.

Ők is tudják, és az őket lassan elöntő pánik lesz úrrá a sötétségen.

A szürkévé fakult szolgálk is érzik ezt, ezért hátrébb lépnek, hogy utat hagyjanak a haldokló pillanatnak.

A sok szép halott álom egyenként lehel csókot rájuk.

A tánc, mely pár percnyi célt ad a két megfáradt szellemnek, fokozatosan elhalkul.

Kétségbeesett mozdulatokkal szorítják egymást, tudván, hogy vége.

Vége a pillanatnak, és ez millió másik pillanat kezdetét jelenti.

Megannyi üres percet.

Órát. Napot. Évet. Éveket.

A királynőt hívják a kötelességei.

A volt szolgát az újabb szolgálors.

A királynő búcsúzóul még egy utolsó csókot lehel a szolgál arcára.

Lassan, mint a kialvó parázs fénye eltűnik a bejárati ajtó mögött.

A szolgál szemei előtt szelíd könnyek hullámszanasak.

A lassan felébredő magány mohó szeretőként kapaszkodik belé, és a sosemvolt élet súlya össze teszi belülről.

Mozdulatlanul telnek az órák, míg egy monoton hang lágyan ébreszti fel letargiájából.

„Záróra! Záróra! Záróra!”

A szavak lassan öltenek formát szemei előtt.

Záróra...

Utoljára...

Megtört Percek Naplója

Egy tökéletesen tökéletlen nap

1. fejezet

Azt hiszem, ha valahol el kell kezdeni, akkor legjobb az elején. Volt egyszer egy totál átlagos ember. Vagyis Én.

Ennek a totál átlagos embernek (ezután már csak Én) totál átlagos barátai voltak. A jogi bonyodalmakat elkerülendő nevezzük történetünk szereplőit X-nek, Y-nak és Z-nek. És Ennek volt egy nagyon nagy szerelme. Legyen stílusosan Ő.

Tehát.

Egy szép nap Én felébredt, és úgy érezte, van boldogság is ezen a földgolyón. Az az érzése támadt, hogy ha akarna, képes lenne centikkel a föld felett járni. Szóval jól érezte magát, na!

A felhőtlen boldogságot csak egyetlen dolog volt képes beárnyékolni. Egy mindannyiunk által jól ismert érzés a hátsó fertályban, amikor az ember érzi, hogy már csak simaizmai jelentik az utolsó gátat a teljes súlyfelesleg napvilágra kerülése előtt. Mivel tettem egy fogadalmat, hogy ezúttal közérthető leszek, kénytelen vagyok nevének nevezni a dolgokat. Szűken csak annyit: Szarnia kellett.

Miután lerendezte a nézeteltéréseit a toalettrel, bedobta kedvenc hanghordozó anyagát a Hi-Fi lejátszóba. Nem telt el öt perc, és érdes, kaparászó hangot hallott szobája sarkából, ahol halomra gyűltek a mosni való ruhák, a rendszerezetlen Cd-k és a tavalyi tankönyvek. Hirtelen jött a felismerés, hogy talán a fél évvel ezelőtti költözés során eltűnt macska lehet az. Mindegy, mindjárt sulis, Én most nem ér rá kiszabadítani onnan. Eddig is jó helye volt ott, egy fél napot tán csak kibír még az ártatlan pára.

Amint Én kilépett az utcára, máris visszafordult, mert elfelejtett felöltözni. Vagyis pontosabban én felejtettem el megírni, hogy felöltözött volna, és így minden biztonnal félreértések sorozata látta volna meg a napvilágot, hogy így meg úgy, biztos meztelen rohángál a zuccán, és meg hol a piros karikában tizenyolcas. ...

Szóval Én visszaroht a házba, és felkapta Kedvenc Alsónadrágját, de csak miután új gumit varrt bele, mert a régi már elrohadt. *Mánmeg! Hogy repül az idő.* Gondolta. *Mintha csak tegnap vettem volna!*

Segítségképpen annyit elárulnék, hogy Ennek nincs túl jó időérzéke, ugyanis Kedvenc Alsónadrágját tizenkét évvel ezelőtt kapta, pontosabban lopta egy nagyvárosi vásárvasárnapon. Na jó, nem, de jól hangzik.

Ezután jött a Kedvenc Zoknija, ami valamivel jobb állapotban volt. És így sorban tovább a Kedvenc Nadrágja, Kedvenc Pólója, és Kedvenc Bézbólsapkája. Csak az ingyen reklám elkerülése végett nem részletezem, hogy Kedvenc Nadrágja Lévisz gyártmány, Kedvenc Pólója a Nájki legújabb egyszínfekete izompólója és Kedvenc Bézbólsapkája pedig a Kelgöri Flémsz jogtulajdona volt.

Miután minden, eddig kifelejtett, cselekvését betűvé tettem, Én nekivágott a nagyvilágnak. Kegyetlen, emberpróbáló útnak nézett elébe...

Azaz átkelt az úttesten, és megállt a házukkal szemközti buszmegállóban.

Mindezek után úgy érezte, kijár neki egy kis tisztelet, így nem érzett túlzott lelkiismeret-furdalást azután, hogy az imént oly békésen szunyókáló nénit erőszakosan letessékelte a padról, és elfoglalta a helyét. Ekkor vette észre, hogy a néni nem volt más, mint X anyukája. X-et már említettem, ő az egyike azoknak, akiket Én a barátjának tartott.

-Csókolom!- Szólt meg illedelmesen, ahogy egy diáknak illik. –Hogy teccik lenni?

-Azt a rohadt, pofátlan mindenedet, te kölkök! –jött az elmés válasz, majd üdvözlésképp párszor fejbe verte Ént egy retiküllel.

Megtört Percek Naplója

Miután a protokoll szabályainak megfelelően váltottak még pár keresetlen szót –ahogy azt ismerősök közt illik találkozáskor- X anyukája búcsúzóra fogta a dolgot:

-Ha még egyszer meglátom a hülye fejedet, ígérem, nem úszod meg ennyivel.- majd szép lassan odébbállt.

Milyen kedves néni.- jött a kósza gondolat Én fejébe-, *ha nem hívja fel rá a figyelmem, észre sem veszem, hogy van egy rossz fogam.* Nos, igen, ha eddig nem vetted volna észre, kötelességemnek tartom szólni, hogy Ént nem az intelligenciájáért tartották.

Sebaj, senki sem tökéletes. Még a buszos sem az. A minden nap beütemezett öt perces késés ma is megvolt.

-Csókolom, egy diákot kérnék, és egy jegyet a városközpontig!

A buszos arcán fizikai fájdalomként hagyott jelet Én iménti szellemes megjegyzése.

-Parancsolj, kölyök.

-Köszönöm, de Én a nevem, és nem kölyök. –próbált Én ismét maradandót alkotni.

Ha volt ember, aki közel állt a kozmoszsal való eggyé váláshoz, akkor minden bizonnyal a buszos volt az. Ahogy Én elindult ülőhelyet keresni, a buszos vett egy mély levegőt, majd megállapította, hogy valaki szellentett. Elfintorodott, majd becsukta a busz ajtaját.

Mindeközben Én félúton megtorpant, hiszen meglátta Őt...

2. fejezet

Azaz mégsem. Csak úgy nézett ki, mint Ő. De azért egy pillanatra megállt Énben az ütő! És az egyik ülés karfája is, hiszen a buszos mindenáron be akarta bizonyítani, hogy Einsteinnek igaza volt, és tényleg minden relatív, tehát egy nagyobb testű járművel relatíve gyorsabban vehetjük be a hajtúkanyart, mint a kisebb testű gépkocsival. Persze tévedett, ami egy szegény járókelő életébe, és a buszos tizenöt évébe került.

Hogy ez sok-e? Relatív.

Miközben szerencsétlen buszost letartóztatták, Én nem győzött hálálkodni neki, amiért ellóghatja az első óráját, és ráadásul még igazolást is kap. Én megnyugtató beszéde, melyben kifejtette, hogy miért előnyösebb a tusfürdő a börtönben, mint a szappan, a maradék csillogástól is megfosztotta a buszos szemét. Mire elszállították, már nem volt több, mint szegény, megboldogult nagymama a Piroska és a farkas című mesében. Azaz egy, a történet érdekében, könnyen feláldozható mellékszereplő.

Mire végre lehültek a kedélyek, Én realizálta, hogy ha nem akar elkésni a második órájáról, akkor ideje lenne szépen lassan besprintelni a suliba, ugyanis tizenkét másodperc múlva becsöngetnek.

Majdnem sikerült, csak tizennégy és fél perccel maradt le a szűkös rekordtól. Ha azt is beleszámítjuk, hogy Énnek kerülő úton kellett mennie a folyosón, mert különben a diri meglátta volna, egész pofás kis részidővel teljesítette a 25 méteres távot. *Ezt csinálja utánam az a Súmájer gyerek!* -verte Én a mellét, majd megállt a tanterem előtt. Vett egy mély levegőt, majd ő is konstatálhatta, hogy valaki pukizott. *De ha rajtam kívül nincs itt senki, akkor...*-vetődött fel benne a filozofikus gondolat.

A teljesen felesleges közjáték után mély levegő vétele nélkül bekopogtatott a terembe. Így nem olyan hatásos, de nem kockáztathattam meg, hogy Énnek maradandó károsodása alakuljon ki a történet során, mert a végén még ő is bíróság elé vitte volna a dolgot.

Így tehát bekopogtatott, majd hívás nélkül be is nyitott... a tanáriba.

-Őőő... ja, bocsi!- majd gyors visszavonulást fűjt. *A fene!* –és ezzel a lendülettel felnézett a terem számlapjára. *Tudtam! Már megint az a hülye szám!* Mivel Én a kusza gondolatában nem részletezi, ezért megint nekem kell elmondanom a teljes igazságot. Lényeg, ami lényeg, volt két szám, melyet Én képtelen volt megkülönböztetni. Ez a két szám a hatos és a kilences

Megtört Percek Naplója

Megtört Percek Naplója

volt. Figyelj, leírom, csakhogy lásd, hogy tényleg nehéz eset: 6 – 9. Ugye mily' bonyolult? Főleg ha azt vesszük, hogy Én már évek óta gimnazista volt. Azt nem mondom, hogy előléptetést kapott volna valaha, mert még mindig a kilencedik osztályt járta, de ami késik, nem múlik. Egyszerűen csak több időre van szüksége, mint a legtöbb gyereknek.

Végül megtalálta az ominózus hatos termet, majd tanulva az iménti esetből, mély lélegzetvétel nélkül bekopogott, reményeink szerint immár a helyes osztályterembe.

És láss csodát! Ez volt az a terem, melyet oly rég óta keresünk!

-Csókolom, csókolom! –toppant be, mint valami harmadosztályú, kisköltségvetésű sci-fi film hőse. Körülbelül úgy is nézett ki.

A megilletődött tanár mélyen... na nem, azért azt nem... pislantott kettőt, ugyanis még életében nem látta az előtte álló, szemmel láthatóan a Kedvenc Nadrágját, Kedvenc Pólóját és Kedvenc Bézbólsapkáját viselő gyereket. Én zavartan körbehordozta tekintetét a teremben jelenlévőkön, ugyanis felmerült az az apró probléma, hogy nem csak ő nem ismeri azokat, akik a padokban ülnek, hanem szemmel láthatóan ők sem ismerik őt.

-El... elnézést. Izé, ez nem a ***** Gimnázium? (a megszokott jogi dilemma végett)

-Nem, fiam, a ***** Gimnázium két sarokkal a városközpont felé van. Ha elindulsz egyenest a központ felé, a második kereszteződésnél jobbra, majd a kis zöldségesnél balra és rögtön megtalálod. –válaszolt megszeppenve a tanár.

-Köszönöm a segítséget, mellesleg a nevem nem Fiam, hanem Én! –jött a már jól ismert gigapoén. –Viszlát! –vetette oda búcsúzóul, majd zavarában kiment a csukott ajtón. A teremben, ahová az imént Én betévedt, napokig mozdulatlan maradt mindenki a megilletődöttségtől.

Miután elhagyta a Nem A ***** Gimnáziumot, elindult abba az irányba, amelyet az imént tanácsoltak neki. Néhány percnyi séta és kőkemény gondolkodás után megérkezett a suliba. Felnézett a kapura, nem bíz most már semmit a véletlenre. Jó helyen járt, már csak a hatos termet kellett megtalálnia. Elindult a folyosón, majd megállt egy terem előtt, mely felett ez a szám volt látható: 6.

Mivel nem tudta eldönteni, hogy ez az a terem-e, megkérdezte a közönséget. A közönség 70-30% arányban arra tippelt, hogy az.

Bízom a közönségben, jelöljük meg, Vágó úr. Majd megjelölték, mint ahogy a kutyák jelölik meg területüket. Miután végeztek, útjára engedte Vágó urat, a portást, és immár mély lélegzetvétel és kopogtatás nélkül benyitott a terembe...

3. fejezet

A teremben már javában zajlottak a mindent és mindenkit feldúló események. Pontosabban a megszokott látványképen kívül semmi extrém helyzet sem állt fenn, leszámítva annak a tényét, hogy a tanár-aki történetesen-nő gránátalmát rágcsált, mint abban a fogkrémreklámban, pedig neki nem is volt már foga. Mindet elvesztette Vietnamban, amikor is vietkongokat képzett ki egy eldugott katonai bázison a dzsungelben.

Ennek a ténynek köszönhetően hiába volt már túl az Óperencián és a Krisztusi kor háromszorosán, még mindig nem találtak olyan balekot, aki hajlandó lett volna megmondani neki, hogy már huszonöt éve nyugalmazták. Az egyetlen dolog, ami miatt még mindig tanerő maradt, az annak köszönhető, hogy előszeretettel alkalmazta a válogatott fenytések sorát, ha valaki "véletlen" elfelejtette elkészíteni a házi feladatát. Ilyenkor általában elővette a .45-ös Coltját, majd behelyezett egy golyót a tárba, és felszólította a vétkest, hogy álljon ki vele egy orosz rulett nevű, piros karikában tizennyolcas játék lebonyolítására.

A katedrálison eltöltött hosszú éveknek köszönhetően mindig nyert. Miután a szerencsétlen diák rosszul pörgetett, kihirdette a statáriumot, majd nem kevesebb tíz perc múlva már a boncasztalon volt a holttest, ahol megállapították, hogy erős vérzékenység okozta a halálát.

Megtört Percek Naplója

Megtört Percek Naplója

Nagy vonalakban ennyi lett volna a tanár nő részletes pályafutása, de most térjünk vissza a jelenbe, és lássuk, mire megy hősünk a boszorkával szemben:

-Csókolom tan' nő, elnézést kérek, de történt egy kis baleset a busszal, amelyen jöttem. – kezdte élete felvázolását.

-Ne folytassa, közlegény! Pihenj. –jött a némiképp meglepő válasz. -Steve, Sam, jelentést! – fordult a két heteshez. Szegény Steve és Sam moccanni sem mert az ijedtségtől. -Sam? – mondta türelmetlenül.

-Tanár nő kérem, nem hiányzik senki. Most már. –fordult az ajtó felé.

-Tanár nő, ezzel én nem értek egyet. –vágott közbe Steve. -Y még hiányzik.

A tanár-aki történetesen- nő felsóhajtott:

-Jól csak a Stevejével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a Samnek láthatatlan... Jól van, mindenki foglalja el a pozícióját. Majd mindenki leült.

-Te is fiam, Brutus! –vetette oda Énnek. Én ezzel már nem tudott mit kezdeni, hiába próbálta újfent elsütni a feszültségoldó poénját, nem tudta, hogy mi az a Brutus. Így hát leült ő is. A földre. A tanár behunyta szemét, és vett egy mély levegőt. Nem vette észre, de valaki pukizott.

-Ha lenne szíves, és megtisztelne minket azzal, hogy nem fáraszt az ócska poénjaival, elkezdeném az órát!

Én ártatlan pofával intett, hogy kezdheti.

-Helyedre, te sárgarépa! (Valójában sokkal durvább szavakkal, és fizikai erőszakot alkalmazva tessékeltte Ént az egyik padba, de ezt azért mégsem vethettem papírra, gondolván arra, hogy talán fiatalok is olvashatják eme sorokat.) Így került Én egy padba Ő-vel.

Amint realizálta, hogy hova is került, Én pillanatok alatt elvörösödött. Mint aki pukizott. És ez nem is állt távol a valóságtól, de nyugalom, azért annyira nem volt görény. Még akkor elintézte eme kényes jellegű problémáját, amikor a tanerővel diskurált. Úgy gondolta, ezzel nyomatékot adhat a szavainak.

Csak ült és ült miközben nagy szerelmét, Őt nézte. Tekintete mélyen elmerült, szó szerint itta a lány szépségét. Mint más a Coca-Colát. Vagyis akkor tehát ízé, szóval élete nagy pillanatait élte, na! Miért kell nekem mindent annyira túlbonyolítani!

Bár mint említettem Énnek gondjai voltak a számokkal, azért valahogy mégis úgy érezte, hogy ez az óra gyorsabban elillant, mint szokott. Bánatosan vette észre, hogy Ő észre sem veszi. Legalábbis jól titkolja. *Igen, csak titkolja.* Mikor a tanár kicsöngetés után elengedte őket, Én rájött, hogy nem igazán lenne bölcs dolog, ha most felállna, mert valaki, pontosabban valami, már megtette helyette. Értsd: merevedési zavarokkal küszködött...

-Bocsi, zavarok? –kérdezte egy hang. Én nem vette észre a tulajdonosát, mert még mindig el volt bűvölve.

-Igen, azok... bökte ki végül, de rájött, hogy hülyeséget csinált, mert ez a hang nem ABBAN az értelemben használta a zavarok kifejezést, mint Én. –Vagyis, bocs, nem úgy értettem, nem zavarsz! –nézet fel a hang tulajdonosára. És amit ott látott attól úgy a torkán akadt a szó, mint ahogy még Hófehérkének sem a mérgezett alma...

4. fejezet

Egy pillanatnyi fáziskésés után társította a látványt a hanggal. Eddig még csak a látványt ismerte. Ő volt az. Ahogy ott állt előtte, Én elképzelte, hogy milyen lenne... szóval... tudod. Ha úgy állna előtte, ahogy a gyárban tervezték. És ettől még erőteljesebb lett benne az érzés, hogy nem kéne felkelnie a padból.

-Mi... miben segíthetek? –kezdte önbizalommal teli, elcsukló hangon.

Megtört Percek Naplója

-Bocsi, de a kabátomon ülsz. Ideadnád?- vette elŐ legelragadóbb mosolyát, mely során kivillantak a fogait elborító, harmadnapos lepedékek. El ne hidd, csak vicc volt, nemhiába hívták Ő-nek!

Megannyi variáció futott át Én agyán a kérés oly módon való teljesítésére, ami által nem lesz feltűnő a kis problémája. De egyik sem kecsegtetett túlzott sikerrel. Végül csak elszánta magát. Féloldalasan felemelte a hátsóját, majd vett egy mély levegőt, és megpróbált nem szellenteni. Ő egy picit zavartan érezte magát, de néhány percnyi, majd azt követően néhány jégkorszaknyi idő múlva vette a lapot, és emelte a szóban forgó ruhaneműt. Majd jött a már megismert 30. 000 dolláros mosoly, és lelépett. Én, meg csak ült, és ült, majd mikorra elmúlt a problémája, felkelt és elindult a következő órája színhelyére. Miközben a folyosót járta, magányában eltöprengett, hogy miért is van minden így, és nem amúgy. Eszébe jutott, hogy talán bölcsésznek kéne állnia. Majd az egyik tabló üveglapjára nézve megpillantotta önmagát, és gyökerestől verte ki a fejéből még a gondolatot is. Nem mondom, hogy nem fáj, de legalábbis nem kellett összevarrni a fejét.

A sokadik felesleges színjáték, és megannyi gyomorforgató pukizás után betámolygott a terembe. A közel másfél perces gondolkodásnak hála nagyon nehéznek érezte a fejét, és realizálta, hogy állva is képes lenne elaludni.

De.

Amint felnézett észrevette, hogy újfent csak Ő mellett, és a padok 70%-ában van hely. Ennek ténye megszámlálhatatlan Wattnyi energiával töltötte fel. Széles mosollyal az arcán lépett az ominózus pad mellé, és mikor Ő felpillantott, udvariasan megkérdezte, hogy esetleg leülhetne-e:

- Tedd má' arrébb a kabátodat, lécci!- vágott bele a tőle már megszokott in medias res módszerével.

-Ő bocsi, nem vettelek észre, parancsolj! –Ő iménti mondatának a tíztől huszonhatodik karakteréig terjedő kijelentése valóságos tördőfésként érte. Lesütött szemmel foglalt helyet, majd rájött, hogy Ő a kabáttal együtt a széket is más szélességi fokra helyezte. De sajnos későn. A bulettájmban eltöltött fél másodperc alatt meglepődöttség ült ki az arcára. Mikor földet ért tompán puffant. És sajnos pukkant is. Nem tehet szegény róla, reklamációval tessék a menzához fordulni! A pillanatnyi csendet orkánszerű röhögés törte meg. Ént pedig a megalázottság. Letörtén foglalta el a helyét, miközben a többiek könnyeikkel küszködtek. De nem a nevetéstől. Az iménti puki túl jól sikerült. Ő is érezte, hogy picit túl erősre sikerült mind a poén, mind a fent nevezett cselekvéssor, tehát a milliós költségvetés egyharmadát felemésztő fordulat során bocsánatot kért. Én felnézés nélkül bólintott. Mégsem lesz ez olyan szép nap, mint azt az első fejezet második paragrafusában gondolta.

-Figyu, tényleg bocs, először jó tréfának tűnt, ne haragudj! Jött a második mea culpa. – Ja, és még el nem felejttem, kérdezni akarok valami fontosat...-kezdte, de hirtelen be is fejezte, mert a tanár-aki történetesen nem biztos, hogy-úr belépett a teremben.

-Öhm. Majd óra után! -vetette oda végül, fanyar mosollyal az arcán.

Bizony, bizony, majd csak óra után, és csak a következő fejezetben, hogy fenn tudjam tartani a Dallas című sorozatot megalázó, a feszültség pillanatában vége szakadó fejezetek menetét...

4, 9. fejezet

Telt múlt az idő, de sajnos az óra nem. Még csak tíz perce csöngettek be az órára, de valahogy Én számára úgy tűnt, hogy már napok óta ülnek ugyanabban a padban, miközben semmi sem történik. Ez furcsamód majdnem teljesen így is volt, hiszen már körülbelül három nap telt el azóta, hogy megírtam a negyedik fejezetet. Szegény főhősünk ez idő alatt megannyi sms-sel, és levélbombával bombázott, és könyörgött, hogy folytassam. Így tehát folytatom. Mármost a történetet.

Megtört Percek Naplója

Megtört Percek Naplója

Vagyis.

Kezdjük a propozícióval! Én meg Ő újfent egy padba került, meglepő, fordultatos és izgalmas kalandok közepette. Ez mind annyiból állt, hogy Én vette a bátorságot és leült álmai asszonya mellé. Miután ezzel megvoltunk, ellenőrizzük a hangulatot! Az már hágott... Mégpedig a tetőfokára. Ez is kipipálva. Mi is kell még! Érdekes téma. Az is megvan, köszönhetően Ő legutóbbi kijelentésének, mellyel egy csapásra megoldotta Én olyan jellegű problémáit, amelyekhez az agyát kellene használnia. Erre ugyanis képtelen lett. Azt hiszem, minden megvan ahhoz, hogy folytassuk a történetet. Ott tartottunk, hogy Én oltár elé vezette Őt, és közben arra gondolt, hogy milyen szép is volt annak idején az a nap, amikor először... Vagyis nem! Bocsánat, ez Én következő kalandjait feldolgozó könyv promóciós plakátjának felirata! Akkor most mi is? Ó-hó! Egy picit előre szaladtam. Sebaj. Fontos részletet úgysem árultam el ezzel. Elnézést a közjátékért, de valamivel ki kell töltenem a helyet, és muszáj csürnöm-csavarnom a történetet. Akkor:

Én ott ült a padban, mellette Ő, és Én képtelen volt akár csak lopva is a mellette ülő nőre pillantani. Verejték borította el a homlokát, miközben érezte, hogy Ő rá bámul. Éppúgy történik minden, mint előző órán, csak most fordított szereposztásban. Én fejében vadabbnál vadabb gondolatok kavargtak. Nem írom le, hogy mik voltak azok, aki átélt már hasonlót az úgyis tudja, aki még nem, annak nem hinném, hogy most kellene rádöbbenie, milyen piszkos is lehet egy férfi fantáziája, ha tűzbe hozzák. Bár nem hiszem, hogy ilyen téren sokban különbözne a női agy, csak tőlük elvárja a társadalom, amelyben élnek, hogy mindezen gondolataikat magukban tartsák.

De ez nem a minden napra egy bölcsesség című jegyzet, hanem egy igen komoly, olykor-olykor mulatságos jelenetekbe fúló, melodramatikus eposz. Kedves Olvasó, emlékszel még a buszosra az első fejezet legvégén, amikor Én totál használhatatlanná tette? Most körülbelül Én is abban a lelkiállapotban van, hiszen kitoltam szegénnyel, és ez idáig még mindig nem írtam le azt a kérdést, amely egyszer Ő ajkait fogja elhagyni. A sok gondolattól, melyek, mint az Iván hurrikán viharzottak át a fején, Ént enyhe rosszullét fogta el. De azért is kibírja valahogy! Hisz mégiscsak olyan, mint mi, az egyik pillanatban még legszívesebben rettenthetetlen és elérhetetlen hősként pózol, máskor, pedig akár ő lehetne a figyelmesség és a kedvesség mintapéldája. Ugyanebbe a hibába, azt hiszem nyugodt szívvel kijelenthetem, szinte minden férfi beleesik élete során.

Miközben már a sokadik variációt járta körbe már nem is tudom hányadik alkalommal, melyekben csak az volt a közös, hogy Ő mindegyikben feltette a kérdését, véletlenül Ő-re pillantott. Az meg vissza, mint a gyorsposta! Én eleresztett egy mosolyt, és most kivételesen nem is mellékelt semmit. Valahogy, mióta Ő eljátszotta vele a poénját, azóta nem volt pukizási ingere. Na jó, de az akkori olyanra is sikeredett. Miután nagy nehézségek árán sikerült valamivel elfoglaltatnia magát, meghallotta a mindannyiunk által ismert, jellegzetes monoton hangot. Nem, ez nem az, ez csak a csengő volt. Ha az előbb azt hitte, hogy azt a lelkiállapotot nem lehet fokozni, nagyot tévedett. Ismét elborította testét a verejték, térdéből elszállt az erő, látása elhomályosult, miközben érezte, hogy eljött a nagy pillanat! Kérdőn nézett Ő szemébe. Ismét jött a hosszás gondolkozás Ő részéről, de most gyorsabban esett le neki, mint a Holdon leejtett libatoll. Csillogó szemekkel fordult Én felé:

-Ja, de jó, hogy eszembe jutott, már régóta meg szeretnék kérdezni valamit! –Én érezte, hogy lassított felvételként pereg e pillanat minden apró mikroszekunduma. Majd Ő folytatta:

-Te tényleg nem ismered a hatos és a kilences számot?!

5. fejezet

-No ez most akkor meg mi?? –valami hasonló száguldhatót át Én fején, mint a Pesti gyors egy nevenincs falucskán. De attól eltekintve, hogy úgy könnybe lábadt a szeme, mint akit

Megtört Percek Naplója

Megtört Percek Naplója

tökön rúgtak, semmi jelét nem mutatta Ő felé annak, hogy milyen mélyen megbántotta előző, kissé tolakodó kérdésével! Szerény személyemnek meg attól lábadt könnybe a szeme, hogy milyen szép, kerek, hosszan tagolt, sorokon keresztülvezető mondatokat tudok leírni anélkül, hogy a logikai menet megbomlana, vagy esetleg csak egy icipicit is eltérne a bekezdés előző szakaszától, valahogy úgy, mint híres nevezetes, orrsövényferdülésben szenvedő kollégánknak, aki arról lett híres, hogy a Heti Hetes című műsorban az egyetlen szereplő, akinek bármilyen rövid mondanivalót tartalmaznak a kijelentései, órákon keresztül kell elemezni, rágni azt az egy szem mondatát, melynek leírása körülbelül addig tartana, mint a teljes műsoridő. Nna! Egyébként nekem is orrsövényferdülésem van! De ez a könyv nem rólam, hanem Énről szól. Térjünk hát vissza hozzá!

Nem épp a legelmésebb kérdés volt az imént elhangzott kérdés, de Ő-től azért mégse várjunk túl sokat. Háát, ugyebár a külleme elég kellemesnek bizonyult, mi több pizok jó nő volt, de azért voltak olyan területek a testén, amelyeken még a plasztikai sebész sem tudott változtatni. És ilyen volt az agya is. És az pedig sajnos az orvostudomány mai állása alapján... menthetetlen. Viszont a szíve aranyból volt. Kábé huszonnégy karátosból. Így tehát amikor észrevette, hogy már megint sikerült megbántania ént, amit persze a világért sem akart volna, hiszen Ő is, mint minden szépség, a kifutón harcolt a világbékéért, ismét mea culpába fogott: -Megbántottalak? Ne haragudj, nem tudtam, hogy ez neked olyan, mint nekem a hatodik lábujj a bal lábamon!

Én értetlenül pislogott. Lehetséges volna, hogy a tökéletes nő mégsem tökéletes? Hát persze, hogy nem! Csak különleges. És ekkor Én megértett valamit. Nem az a lényeg, hogy teljesen hibátlan, hanem, hogy tökéletes legyen. Ugyanis nem mindegy. Ha belegondolsz, Kedves Olvasó, elviekben elég sok ember megtalálja a maga Nagy Ő-jét, ami persze rendben is van, de gondolkozzunk el egy pillanatra azon, hogy vajon ha más városba költözik az illető, valószínűleg ott is megtalálja-e a Nagy Ő-t!? Hát persze! Hiszen a Nagy Ő, mint fogalom nem a legjobbat jelenti, hanem az adott közegben nekünk legjobban megfelelőt. És mindegy Én is rájött azzal, hogy Ő elmesélte, hogy milyen testi hibája is van. Hiszen ettől függetlenül is ugyanúgy gondolt Ő-re, mint tizenegy másodperccel ezelőtt. Mint álmai asszonyára, aki attól függetlenül, hogy néha egy picit k*rvára bunkó tud lenni, mégis a legfontosabb női egyed marad számára Carmen Electra után. Attól tartok, Ént a kelleténél egy picit jobban megcsapta a változás szele, hiszen nem elég, hogy ettől csengett a füle, még olyasmire is vetemedett, amire egyébként nem lett volna képes! Néhány percnyi elenyésző csevegés után, mely alatt újfent feltalálták a quantum- elméletet, és rájöttek ki is áll a Kennedy-gyilkosságok mögött, Én feltett egy még fontosabb kérdést. Mélyen Ő szemébe nézett, majd hebegve megszólalt:

-Lenne kedved velem találkozni este? –esett túl az eset nehezén.

Hosszú gondolkozás után Ő így felelt:4

-A válaszom egy határozott talán. Tényleg nem tudom. De tudod mit? Megadom a számom, hívj fel, majd négy óra után, még meg kell dumálom a pasimmal.

Ebben a pillanatban se kép, se hang Én részéről. A sok változás hatására el is felejtette, hogy Ő-nek van már barátja, aki ráadásul nem más, mint az a kétméteres, százhuszkilós „úriember”, aki a moziban mindig előtted ül. Amint eszébe jutott, kivel kakaskodik, Én nagyot koppant a padlón, majd egy időre elhallgatott...

Megtört Percek Naplója

Kis Pillangó

-New York, napjainkban:

Zöld.

Gyalogosok, százai, ezrei indulnak meg, hogy még időben átkelhessenek az úttestnek nevezett folyón. Leszegezett tekintetek, fülre szorított mobiltelefonok, és ruházatok színes kavalkádja tárul fel szemeid előtt. A gyermekét a karjánál rángató anya, a kar végén csüngő, halványkék ruhás kislány, és a fekete öltönyök mögött elveszett arcok veszik egymás felé az irányt. Ahogy az út két oldaláról elindult tömeg találkozik, mintha két orkán erejű hullám csapna össze. Amint a monoton fény-és hangjelzés először megszakad, azok, akik még az úton haladnak, megnyújtják lépteiket.

A tikkasztó hőség, a nyomorgás, és a hússülő szél meggyöngyözteti a homlokokat. A sarkon egy idős, színes bőrű koldus guberál szorgosan. Fejét kötött sapka védi a napszúrástól, és szürkévé koszolódott, egykoron fehér kabátot visel.

A betonrengetegből áradó füllesztő forróság, és a folyton gomolygó szmog még elviselhetetlenebbé teszi a kámikulát az Új Világ még újabb óriásvárosaiiban.

Az utca az egyetlen hely, ahol találkoznak egymással a megalomániás, karrierista gépek, és a megélhetésért és érzéseikért keményen küzdő emberek.

A nagyváros otthont ad a nincstelen vidékinek is, aki a szerencsését keresi kitértően. Amíg el nem kapja valaki, aki ugyanolyan nincstelen, mint ő. Vagy amíg bele nem keveredik valami olyasmibe, ami túl nagy falatnak bizonyulva fennakad a torkán.

Az amerikai álom.

Egy hely, ahol emberek milliói élik le életüket úgy, hogy egyszer sem látták a csillagokat ragyogni az égen. És nem csak a csillagok tűnnek idegennek számukra. A zebra fölött egy eddig sosem látott lény csapkod fehér, papírszerű szárnyaival, mozgása, mint egy lobogó láng, mellyel játszik a szél. Zöldéséges pavilonok, és gyorséttermek között manőverezik a számára jelentéktelennek tűnő emberek felett. Meglepett gyerekek kezüket fejük fölé emelve nyúlnak utána, hátha megérinthetik a különös jövevényt. Egy őszinte pillanatban az egyik feketeöltönyös elmosolyodik a gondtalan gyermekek látványán, de gyorsan visszazökken a megszokott protokollhoz.

A Kis Pillangó az imént történetekből mit sem érzékelve halad tovább célja felé. Neki nem parancsol megálljt holmi jelzőlámpa...